

het geen Holtus beantwoord hadde, omdat hy het verhuurd hadde aan Jooden uit Amsterdam, dat die daar een Tabak Spindery in zouden doen, verzoekende daarop de Knecht als zy aan 't werk waren of hy dan wel eens zoude mogen gaan zien, want dat hy om zulks te zien al lange nieuwsgierig geweest was». Bronkhorst bovengemelde reden van Holtus verstaan hebbende, resolveerde om het (nu) liefst op zijn eigen drukkerij te doen drukken.) Op den avond, «waarop de druk- en zet-instrumenten zouden worden overgebracht» kwam er echter contra-order. Bronkhorst vertelde hun, dat die heer in de Boompjes van gedachten veranderd was en het niet in zijn huis wilde hebben. Twee dagen daarna hadden zij weder order gekregen voort te gaan met zetten, doch nauwelijks waren er twee pagina's gereed, of Bronkhorst beval hun ten tweeden male met zetten op te houden, dewijl de heer, voor wiens rekening het was, maar wiens naam Adrianus Sterk niet had hooren noemen, er weder van had afgezien. Een paar dagen later had Bronkhorst echter gezegd «ga nu maar voort, het werk zal evenwel doorgaan». Dit deden zij dan ook, en tot het einde toe had hij (Sterk) het werk helpen zetten.

Dat er na deze uitvoerige mededeelingen geen twijfel aan de schuld van Jacobus Bronkhorst overbleef, is licht te begrijpen. De Hoofdofficier vroeg dan ook aan Schepenen machtiging om hem te apprehendeeren. De apprehensie werd toegestaan, de onderschout Vink belast hem dadelijk in hechtenis te nemen, maar... Jacobus Bronkhorst was gevlogen.

Ook Johannes Visser, de andere letterzetter, was in deze vergadering opgeroepen. Minder gerust echter dan zijn kameraad, «heeft hij aan den morgen van dezen dag de stad verlaten, zonder te zeggen, waar hij heenging». Dit bericht werd door Johannes 't Hoen, (schoon?) vader